

Ενας διάλογος. Όξυς. Αδέκαστος. Ασφυκτικός έως θανάτου. Μία κόρη που κουβαλά όλες τις όδυνηρές εμπειρίες μιας χαμένης ζωής και μία μητέρα που αγωνίζεται άπαισιωστα να μεταπείσει την κόρη της να μη φτάσει στα άκρα.

Βαθύτατα δραματικό έργο! Άλλά και βαθύτατα ανθρώπινο! Τό είχα δεί πριν από κάποια χρόνια με τη μεγάλη και άδικα ξεχασμένη ήθοποιό **Άλίκη**, την κόρη της **Κυβέλης** και αδελφή της **Μιράντας**. Είχε διαπλάσει μία δημιουργία που θά μου μείνει αξέχαστη. Άλλά κυρίως θά μου μείνει αξέχαστη ή πικρία που είχα νιώσει σ' αυτή τή συγκλονιστική αντιπαράθεση Μητέρας και Κόρης.

Η συγγραφέας του έργου **Μάρσα Νόρμαν**, γυναίκα και ή ίδια με πολλές ευαισθησίες, έδωσε ένα δράμα που θά μπορούσε να χαρακτηριστεί ως πρότυπο θεατρικής γραφής και σκηνικής οίκονομίας.

Ο θεατρικός χρόνος είναι ίσος με τον πραγματικό χρόνο. Καί στις δύο περίπου ώρες που διαρκεί ή αναμέτρηση συντελούνται τά πάντα.

Δέν πιστεύω ότι θά υπάρξει θεατής που θά παραμείνει αδιάφορος ή άμέτοχος στην άγωνία των δύο γυναικών που κινούνται από την ίδια δραματική άμφισβήτηση του νοήματος της ζωής αλλά που δέν βρίσκουν κανένα σημείο έπαφής.

Ο Ρίλκε σ' έναν σπαραχτικό στίχο του γράφει ότι "ο θάνατος όλα τά εξομοιώνει", αλλά θά προσθέσουμε έμεις ότι ή ζωή όλα τά χωρίζει. Ίσως γιατί κανείς δέν συναντιέται ουσιαστικά με τον άλλον. Άκόμα κι αν ο άλλος είναι σάρκα από την σάρκα του. Έτσι συνεχίζεται ο μονόλογος κι ως βρισκόμαστε μέσα στο κραυγαλέο πλήθος.

Ο Σκηνοθέτης **Χρήστος Δήμας**, που πρώτη φορά βλέπω θεατρική του έργασία, συντόνισε αυτή τήν πικρή έλεγεία με αίσθηση ίσορροπίας και μέτρου δημιουργώντας άτμόσφαιρα και κλίμα έντασης και ύποβολής. Σ' ένα τέτοιο λιτό, αλλά και βαθύτατα φορτισμένο θέμα θά μπορούσαν χωρίς να άμβλυθεί τό τελικό άποτέλεσμα, να λείπουν όρισμένα σκηνοθετικά έφέ όπως ή παρουσίαση της αυτοκτονίας. Ο λόγος της Μάρσα Νόρμαν είναι αυτόρκης, αυτοδύναμος. Δέν χρειάζεται όπτική ύπογράμμιση. Πολύ περισσότερο όταν έρμηνεύεται με έσωτερική μέθεξη, από δύο ήθοποιούς πείρας και τάλέντου. Πέρα από αυτή τήν μερική έπιφύλαξη ο Χρήστος Δήμας έστησε μία παράσταση από τις πιο ολοκληρωμένες και άρτιες που είδαμε στην άνιση χειμερινή περίοδο.

Σ' ένα άπλό ύποβλητικό χώρο, διευθετημένο σκηνογραφικά από τήν **Κική Πίττα**, συντελείται ή άπλή ανθρώπινη τραγωδία των δύο γυναικών που όδηγεϊ μέσα από τή δοκιμασία στην αναπόφευκτη κάθαρση. Καί ή κάθαρση στην προκειμένη περίπτωση είναι ο λυτρωτικός θάνατος.

Η **Δέσποινα Μπεμπεδέλη** είναι ήθοποιός μεγάλης αίσθαντικότητας. Θυμάμαι άκόμα τήν έρμηνεία της στο έργο "Χάρολντ και Μόντ" και πιστεύω, έχοντας δεί στον ίδιο ρόλο πολλές σπουδαίες ήθοποιούς Έλληνίδες και ξένες, ότι ήταν αναμφισβήτητα ή καλλίτερη. Μία άνάλογη έρμηνεία με τις ίδιες μεταπτώσεις και άποχρώσεις διαπλάθει στο "Καληνύχτα Μητέρα". Τά έπιχειρήματά της για τή ζωή - τήν όποια ζωή - γίνονται κραυγές όδύνης αλλά και ψίθυροι πολύχρονου έσωτερικού άλγους.

Στήν ίδια ύψηλή στάθμη έρμηνείας στέκεται και ή **Αϊμιλία Ύψηλάντη**, ήθοποιός επίσης μεγάλης ευαισθησίας που δέν έχουμε τήν ευκαιρία να τήν βλέπουμε συχνά στο θέατρο. Στα έπιχειρήματα της μητέρας της αντιτάσσει τή δική της άδιάλλακτη λογική που βασίζεται σε μία σειρά από τραγικά βιώματα. Έτσι ο σκηνικός χώρος με αντιμέτωπες τις δύο γυναίκες θυμίζει "Ζωή εν τάφω" και άπολήγει στον τάφο χωρίς ν' άπομένει καμμία έλπίδα γι' αυτό τό όδυνηρό και παράξενο παιχνίδι.

Στήν θεατρική περίοδο που έληξε είχαμε πολλές άπογοητεύσεις από παραστάσεις και δημιουργούς που πολλά προσδοκούσαμε. Διαψευστήκαμε. Ευτυχώς που κάποια περιφερειακά θέατρα σε γειτονίες που τώρα διαμορφώνονται σε θεατρικές πιάτσες, μάς άποζημίωσαν με παραστάσεις όπως αυτή του πυκνού έσωτερικού δράματος της Μάρσα Νόρμαν "Καληνύχτα Μητέρα". Ο άπόηχος αυτού του τίτλου και του τελευταίου πυροβολισμού θά μάς άκολουθεί για πολύ καιρό.